

LEBDIS | We know
LAUREN BEUKES books

FETE
STRĂLUCITOARE

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

LEDA BAZAAR

HARPER

17 iulie 1974

STRÂNGE ÎN PALMĂ PONEIUL DE PLASTIC ORANJ DIN buzunarul sacoului. E umed de nădușeală în mâna lui. E miezul verii aici, mult prea cald pentru cum e el îmbrăcat. Dar a învățat să-și pună o uniformă pentru acest scop; jeansi, în special. Face pași mari – un bărbat care merge pe jos pentru că trebuie să ajungă undeva, în pofida faptului că șchioapătă de un picior. Harper Curtis nu este un hoț. Iar timpul nu așteaptă pe nimeni. Decât atunci când vrea.

Fata stă picior peste picior pe pământ, iar genunchii ei sunt albi, osoși ca niște cranii de păsări și pătați de iarbă. Își ridică privirea la zgomotul ghetelor lui scrâșnind pe pietriș, dar numai atât cât el să-și dea seama că are ochi căprui, sub ciuful acela de cărlionți neglijenți, după care îl ignoră și se întoarce la ale ei.

Harper e dezamăgit. Își închipuise, pe când se apropia, că ar putea fi albaștri; culoarea lacului în larg, când linia țărmului dispare și te simți ca în mijlocul oceanului. Căprui e culoarea apei nu foarte adânci de la mal, când noroiul e răscolit tot și nu poți să deosebești căcat de căcat.

— Ce faci? zice el, imprimându-și vioiciune în glas.

Se lasă pe vine lângă ea, în iarba tocită. Pe cuvânt, n-a mai văzut niciodată un copil cu un păr atât de haotic. De parcă ar fi fost răsucită în vârtejul ei personal de praf, unul care a amestecat și mulțimea gunoaielor risipite în jurul ei. O adunătură de cutii de tablă ruginite, o roată de bicicletă ruptă, aplecată într-o parte, cu spițele ieșite în afară. Atenția ei e concentrată pe ceașca de ceai ciobită, întoarsă cu fundul în sus, ceea ce face ca florile argintii de pe buză să dispară în iarbă. Toarta e ruptă, iar în locul ei au rămas doar două cioturi boante.

— Ai invitați la ceai, drăguță? Încearcă el din nou.

— Nu e un ceai cu invitați, murmură ea în gulerul ca niște petale de flori al bluzei pepit.

Copiii pistruiți n-ar trebui să fie atât de serioși, gândește el. Nu li se potrivește.

— Atunci, e-n regulă, zice bărbatul. Prefer oricum cafeaua. Îmi dați și mie o ceașcă, vă rog, doamnă? Neagră, cu trei lingurițe de zahăr, da?

Face un gest spre ceașca de porțelan ciobită și fata strigă și-l plesnește peste mână. Un bâzâit gros, nervos, iese de sub ceașca întoarsă.

— Doamne. Ce-ai prins acolo?

— Nu este un ceai cu invitați! E un circ!

— Așa?

Își reia zâmbetul cel tâmp care spune că el nu se ia pe sine prea în serios și n-ar trebui să te iei nici tu. Dar dosul palmei îl ustură unde l-a lovit ea.

Fata îi aruncă o căutătură suspicioasă. Nu ca să vadă cine ar putea fi, ci mai degrabă ce i-ar putea face. Pentru că e enervată că el nu înțelege. Harper se uită în jur, mai cu grijă, și acum recunoaște: cercul ei improvizat. Marele

cerc al cupolei trasat cu degetul în țărână, o sârmă de acrobat făcută din două paie de suc prinse între două cutii de apă minerală, roata de bâlci, închipuită de roata de bicicletă știrbă, rezemată de o tufă ca să stea pe jumătate în sus, cu o piatră lângă ea care s-o țină așa și cu oameni de hârtie rupti din reviste și îndesați între spițe.

Nu-i scapă nici faptul că piatra care o proptește e tocmai potrivită pentru pumnul lui. Sau cât de ușor ar fi ca una dintre spițele ca andrelele să pătrundă drept prin ochiul fetei ca printr-o budincă de jeleu. Strânge tare poneiul de plastic din buzunar. Bâzâitul furios de sub ceașcă e ca o vibrație pe care o poate simți prin vertebre în jos, radiindu-i în vintre.

Ceașca zvâcnește și fata își lipește mâinile deasupra.

— Hoo! râde ea, rupând vraja.

— Hoo, chiar așa! Ai un leu acolo?

O împinge complice cu umărul, iar zâmbetul ei se schimonosește într-o încruntătură, dar una scurtă.

— Ești o dresoare de animale? O să-l pui să sară prin cercuri de foc?

Ea rânjește, pistruii-buline adunându-se în sus pe obraji ca merele olandeze, dezvelindu-și dinții strălucitor de albi.

— Nu, Rachel zice că nu am voie să mă joc cu chibriturile. Nu după ultima pățanie.

Are un canin șui, încălecând ușor incisivii. Iar zâmbetul ei face mai mult decât să compenseze pentru ochii de culoarea mocirlei răscolite, pentru că acum îi poate vedea scânteia de dincolo de ei. Asta-i produce în piept acea senzație de cădere în gol. Și regretă că s-a îndoit vreodată de Casă. Ea este aceea. Cea mai cea dintre ele. Fetele lui strălucitoare.

— Eu sunt Harper, zice, cu răsufllarea tăiată, întinzând o mână tremurătoare.

Fata trebuie să schimbe mâna care apasă pe ceașcă pentru a i-o strânge.

— Ești un străin? întreabă ea.

— Nu mai sunt acum, nu-i așa?

— Numele meu e Kirby. Kirby Mazrachi. Dar o să mi-l schimb în Lori Star de îndată ce-o să fiu destul de mare.

— Când o să te duci la Hollywood?

Ea trage ceașca pe pământ, mai aproape, agitând gândacul dinăuntru până la o nouă culme a indignării, iar Harper își dă seama c-a făcut o greșală.

— Ești sigur că nu ești străin?

— Vreau să spun, la circ, da? Cine o să fie Lori Star? Cea care zboară la trapez? Cea care călărește elefantul? Clovnul?

Își flutură arătătorul deasupra buzei de sus.

— Doamna mustăcioasă?

Spre ușurarea lui, ea chicotește.

— Nuuu!

— Dresoaara de lei! Aruncătoarea de cuțite! Înghițtoarea de foc!

— O să merg pe sârmă. Am făcut exerciții. Vrei să vezi?

Dă să se ridice în picioare.

— Nu, stai! zice el, deodată disperat. Pot să-ți văd leul?

— Nu e un leu de-adevăratelea.

— Asta zici tu! o arată el cu degetul.

— Bine, dar trebuie să umbli cu mare grijă. Nu vreau să zboare.

Întoarce ceașca pentru o fracțiune de secundă. El își plecase mult capul spre pământ, mijind ochii ca să vadă.

Mirosul de iarbă strivită și de pământ negru e liniștitor. Ceva se mișcă sub ceașcă. Picioare păroase, o străfulgerare de galben și negru. Antene îndreptate spre deschizătură. Kirby scoate o exclamație și trânteste ceașca la loc.

— Țsta e un venerabil bondar, zice el, stând iar pe vine.

— Știu, zice ea, mândră.

— L-ai enervat rău.

— Nu cred că vrea să fie în circ.

— Pot să-ți arăt ceva? Va trebui să ai încredere în mine.

— Ce?

— Vrei un mergător pe sârmă?

— Nu, eu...

Dar el deja a ridicat ceașca și a luat bondarul agitat în căușul palmelor. În timp ce îi smulge aripile se aude un pocnet surd ca atunci când scoți codița unei vișine, vișină ca alea pentru care pierduse un sezon întreg ca să le culeagă în Rapid City. Bătuse naibii toată țara în sus și-n jos, alergând după ceva de lucru ca o cățea în călduri. Până când găsise Casa.

— Ce faci? țipă ea.

— Acum nu mai avem nevoie decât de niște hârtie de muște pe care s-o întindem între cele două cutii. Gângăniile mari și bătrâne ca asta ar trebui să fie în stare să-și dezlipească picioarele, dar hârtia o să fie destul de lipicioasă ca să nu-l lase să cadă. Ai niște hârtie de muște?

Așază bondarul pe buza ceștii. Insecta se prinde cu picioarele de margine.

— De ce-ai făcut asta?

Îl lovește peste brațe, o rafală de lovituri, cu palmele deschise.

El rămâne buimăcit de reacția ei.

— Păi, nu ne jucăm de-a ciroul?

— L-ai distrus! Pleacă de-aici! Pleacă, pleacă, pleacă, pleacă, pleacă!

Devine ca o litanie, sincronizată cu fiecare palmă.

— Stai așa! Oprește-te! râde el, dar ea continuă să-l plesnească.

O prinde de mâini.

— Vorbesc serios. Încetează dracului, micuță doamnă!

— Nu înjuri tu! strigă ea și izbucnește în plâns.

N-avea să meargă cum plănuise – atâta cât se poate plănui vreuna dintre întâlnirile astea. Se simte obosit de imprevizibilitatea copiilor. De-asta nu-i plac lui fetițele, de-asta așteaptă până cresc mari. Mai târziu, o să fie cu totul altceva.

— Bine, iartă-mă! Nu plânge, bine? Am ceva pentru tine. Te rog, nu plânge! Uite!

În disperare, scoate poneiul oranj. Sau încearcă. I se agață capul de buzunar și e silit să-l smulgă ca să-l elibereze.

— Poftim! îl întinde spre ea, dorind ca fata să-l ia.

Unul dintre obiectele care leagă totul. Sigur de aceea l-a adus? Simte numai o clipă de incertitudine.

— Ce e ăsta?

— Un ponei. Nu vezi? Nu-i un ponei mai bun decât un bondar nătâng?

— Nu e viu.

— Știu asta. Mama dracului! Ia-l și gata, bine? E un cadou.

— Nu-l vreau! se smiorcăie ea.

— Bine, nu e un cadou, e un depozit. Ți-l dau în păstrare. Așa cum se dau banii la bancă.

Soarele arde nemilos. E prea cald să porți sacou. El abia e în stare să se concentreze. Vrea numai să se

LBRIS

We know
books

sfârșească odată. Bondarul cade de pe ceașcă și zace pe spate în iarbă, făcând bicicleta în aer.

— Cred.

Se simte deja mai calm. Totul e așa cum trebuie să fie.

— Acum pune-l bine, da? E cu adevărat important. O să vin să-l iau înapoi. Înțelegi?

— De ce?

— Pentru că am nevoie de el. Câți ani ai?

— Șase și trei sferturi. Aproape șapte.

— Asta-i grozav! Chiar grozav. O luăm de la capăt. Mereu și mereu, ca roata ta de bâlci. O să vin să te văd când o să fii mare. Să m-aștepți, bine, scumpo? O să mă întorc după tine.

Se ridică în picioare, ștergându-și mâinile de praf pe pantaloni. Se întoarce și o pornește abrupt peste pajiște, fără să se uite înapoi, schiopătând doar puțin. Ea-l urmărește cum traversează strada și merge mai departe spre linia ferată, până când dispare la liziera pădurii. Se uită la jucăria de plastic din mâinile ei și strigă după el:

— Zău? Ei bine, n-am nevoie de calul tău prost!

Îl izbește de pământ, iar calul sare o dată, înainte să aterizeze lângă roata ei de bicicletă și de bâlci. Ochiul lui pictat se uită inexpresiv la bondar, care s-a ridicat și se târăște pe pământ, îndepărtându-se.

Dar o să se întoarcă ea după ponei, mai târziu. Bineînțeles că se va întoarce.

HARPER

20 noiembrie 1931

NISIPUL CEDEAZĂ SUB EL. NU-I DELOC NISIP, CI NOROI împutit și rece ca gheața, care plescăie sub tălpile lui și-l udă prin ciorapi. Harper înjură în barbă, nevrând să-l audă oamenii. Strigă unul spre altul prin întuneric: „Îl vezi? L-ai prins?” Dacă apa n-ar fi fost atât de afurisit de rece, ar fi riscat să înoate ca să scape. Dar deja tremură violent de la vântul care bate dinspre lac, mușcându-l și biciuindu-l prin cămașă, fiindcă haina și-a abandonat-o în spatele bodegii, plină de sângele lepădăturii ăleia.

Înaintează cu greu pe plajă, apucând pe o cărare printre gunoaie și bușteni putreziți, noroiul sugându-i fiecare pas. Se ascunde după o cocioabă de la marginea apei, încropită din cutii de carton, fixate între ele cu hârtie gudronată. Lumina becului pătrunde prin crăpăturile și cărpelile dintre cartoane, făcând toate lucrurile să lucească. Nu știe de ce oamenii construiesc atât de aproape de lac, oricum – de parcă ar crede că lucrul cel mai rău deja s-a întâmplat și că mai rău de atât nu poate fi. Nu că oamenii ar fi mai breji la malul apei. Nu că apa s-ar putea umfla de la ploaie și ar rade din temelii

afurisitul ăsta împuțit de Hooverville de pe fața pământului. Adăposturile unor oameni uitați de lume, sătui de nenorociri până în măduva oaselor. Nimeni nu le-ar duce dorul. Cum nimeni n-o să-i ducă dorul nici nenorocitului de Jimmy Grebe.

Nu se așteptase ca Grebe să sângereze așa. Nu s-ar fi ajuns la asta, dacă nemernicul ar fi luptat cinstit. Dar era gras și beat și disperat. Nu putea da un pumn ca lumea, așa că se repezise la testiculele lui. Simțise degetele groase ale ticălosului nenorocit înșfăcându-l de pantaloni. Omul se bate urât, răspunzi și tu mai urât. Nu-i vina lui că marginea spartă a sticlei i-a prins o arteră. El țintise spre fața lui Grebe.

Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă jegosul ăla de ofticos nu l-ar fi prins la cărți. Grebe își ștersese flegma însângerată cu mânăca, desigur, dar toată lumea știa că are tuberculoză, tușindu-și boala în batista însângerată. Boala și sărăcia și cedarea nervilor oamenilor. Țsta-i sfârșitul Americii.

Încearcă să le spui asta „primarului” Klayton și cetei lui de muiști ai ordinii locale, toți înfoiați de parcă ei ar fi fost proprietari aici. Dar aici nu există nicio lege. Cum nu există nici bani. Nici demnitate. El citise semnele – și nu doar pe alea care spuneau „expropriat”. S-o recunoaștem, gândește el, America și-o merita.

Un fascicul de lumină palidă trece peste plajă, întârziind pe cicatricele pe care le-a lăsat el în noroi. Dar apoi lanterna se întoarce să vâneze în altă direcție și ușa coicioabei se deschide, inundând cu lumină tot locul. Iese un șobolan de femeie numai piele și os. Fața îi e trasă și cenușie în lumina gazului lampant – ca a tuturor celorlalți de pe aici – de parcă furtunile de praf din ținut

le-ar fi spulberat oamenilor orice trăsătură de caracter laolaltă cu recoltele lor.

Un veston închis la culoare, cu trei numere mai mare, îi acoperă umerii slăbănogi, ca un șal. Lână groasă. Pare călduros. Știe că o să-l ia de la ea chiar înainte să-și dea seama că e oarbă. Ochii ei sunt goi. Răsuflarea îi miroase a varză și dinții îi putrezesc în cap. Întinde mâna spre el, să-l atingă.

— Ce-i? îl întreabă. De ce strigă?

— Câine turbat, zice Harper. Vor să-l prindă. Ar trebui să intri înapoi, coană.

I-ar putea fura pur și simplu haina de pe ea și s-o steargă. Dar ea ar putea țipa. S-ar putea lupta cu el.

Se agață cu mâinile de cămașa lui.

— Stai, zice. Tu ești? Tu ești Bartek?

— Nu, coană. Nu-s eu ăla.

Încearcă să-i desfacă degetele de pe cămașă. Vocea ei se ridică insistent. Așa cum faci când ceri atenție.

— Tu ești. Tu trebuie să fii. A zis el c-o să vii.

Devine aproape isterică.

— A zis el că...

— Ssst, e în regulă, zice Harper.

Chiar nu-i nici un efort să-și pună antebrațul în gâttelejul ei și s-o proptească în acoperișul șopronului cu toată greutatea. Doar ca s-o facă să tacă, își spune el. E greu să mai țipi cu traheea strivită. Buzele ei se pungesc și-i atârnă. Ochii i se bulbucă. Gâttelejul i se umflă în chip de protest. Își frământă mâinile în cămașa lui de parcă ar stoarce rufe și apoi degetele ca ghearele de pui se desprind, iar ea cade moale pe lângă perete. Se apleacă odată cu ea, lăsând-o jos cu binișorul, ridicându-i în același timp haina de pe umeri.